

Sygn. akt I C 2025/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

27 marca 2018

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Rafał Cieszyński

Protokolant Marzena Kaczka

po rozpoznaniu na rozprawie 16 marca 2018 we Wrocławiu

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą we W.

przeciwko Ł. K.

o zapłatę

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 21 stycznia 2014 w sprawie o sygn. akt I Nc 833/13;

II. oddala powództwo;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego 3.647 zł tytułem kosztów procesu, w tym 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2025/17

UZASADNIENIE

Pozwem z 29 października 2013 powód (...) S.A. z siedzibą we W. domagał się orzeczenia nakazem zapłaty, że pozwani Ł. K. i T. J. mają zapłacić solidarnie na rzecz powoda 138.706,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 05 lipca 2012 oraz zasądzenia od pozwanych na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż dochodzona pozwem wierzytelność przysługuje mu z tytułu weksla własnego wystawionego 03 grudnia 2010 przez pozwanego Ł. K., a poręczonego przez pozwanego T. J., który nie został wykupiony przez pozwanych w terminie płatności określonym na 04 lipca 2012. Weksel ten został wystawiony na zabezpieczenie roszczeń powoda z tytułu wiążącej strony umowy leasingu numer (...), a następnie uzupełniony przez powoda zgodnie z zawartym z pozwanymi porozumieniem, przy czym pozwany Ł. K. przy wystawieniu weksla i zawarciu umowy leasingu działał przez pełnomocnika. Powód podniósł, że podstawą dla uzupełnienia weksla i ustalenia sumy wekslowej było rozwiązanie umowy leasingu przez powoda w trybie § 24 ust. 1a i nast. ogólnych warunków wiążącej strony umowy leasingu, na skutek niewuiszczenia przez pozwanych opłat leasingowych w przewidzianych harmonogramem terminach. Oświadczenie to zostało złożone po bezskutecznym upływie dodatkowego terminu do zapłaty zaległych i bieżących opłat, określonego pozwanym w piśmie z 09 września 2011. Powód podał, że pismem z 05 czerwca 2012 dokonał rozliczenia należności, wynikających z umowy i wezwał pozwanego do zapłaty wyliczonej kwoty 149.150,48 zł, przy czym wobec nie dokonania przez pozwanego Ł. K. zwrotu przedmiotu leasingu (a więc i braku możliwości jego sprzedaży, czy wyceny) rozliczenie to nie uwzględniało wartości sprzętu. Pozwany Ł. K. nie zgłaszał zastrzeżeń do przedstawionego wyliczenia, a ponieważ nie uregulował ciążącego na nim zobowiązania, powód uzupełnił weksel i wezwał go do jego wykupu. Pozwany Ł. K., po otrzymaniu wezwania do wykupu weksla zwrócił się do powoda o umożliwienie mu zawarcia nowych umów leasingu. W rezultacie strony

przystąpiły do rokowań w przedmiocie warunków takiej transakcji, ustalając zasady tymczasowych rozliczeń na czas prowadzenia tych rozmów w porozumieniu negocjacyjnym z 04 lutego 2013. W myśl jego postanowień powód zobowiązał się wstrzymać z działaniami sądowo – egzekucyjnymi do czasu ponownej weryfikacji sytuacji finansowej pozwanego i podjęcia decyzji co do ewentualnego zawarcia nowych umów. Powód podał, że w dalszym toku negocjacji zaproponował pozwanemu Ł. K. warunki nowych umów leasingu, które zostały przez pozwanego przyjęte, przy czym „ostateczne zawarcie i wejście” nowych umów uzależnione było od dokonania przez pozwanego opłat wstępnych w łącznej wysokości 37.598,09 zł brutto. Powód podał, iż pozwany Ł. K. nie dotrzymał tego warunku, bowiem dokonał wpłat w łącznej kwocie jedynie 10.444,40 zł, a nadto z opóźnieniem, czym nie pokrył uzgodnionych opłat wstępnych. Wobec tego powód pismem z 13 czerwca 2013 poinformował pozwanego, iż w związku z niespełnieniem warunków negocjacyjnych nowe umowy leasingu nie będą zawarte, a sprawa rozliczenia rozwiązanych umów zostanie skierowana na drogę postępowania sądowo – egzekucyjnego, zaś dokonane wpłaty w toku negocjacji zostaną rozliczone na poczet zobowiązań wynikających z rozliczenia umowy leasingu numer (...). Jako że pozwany nie zwrócił powodowi przedmiotów rozwiązanej umowy leasingu, powód pismem z 28 sierpnia 2013 wezwał pozwanego do wydania rzeczy, pod rygorem, iż wartość tego sprzętu nie będzie mogła być uwzględniona w rozliczeniu umowy. W odpowiedzi pozwany w piśmie z 16 września 2013 wskazał powodowi miejsce przechowywania przedmiotu leasingu oraz powołał się na rzekomo zawarte umowy. Powód poinformował pozwanego, że nie doszło do zawarcia nowych umów leasingu, a nadto iż nigdy nie wyrażał zgody na oddanie sprzętu do używania osobom trzecim. Naruszenie więc w tym zakresie zakazu umownego w myśl § 3 ust. 2 (...) stanowi samoistną podstawę rozwiązania umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym. W konsekwencji pozwany wniósł o umożliwienie spłaty zadłużenia w ramach nowych umów leasingu. Powód podał, że dochodzona przez niego kwota jest niższa od sumy wekslowej, albowiem uwzględnione zostały wpłaty dokonane przez pozwanego po uzupełnieniu weksla.

21 stycznia 2014 Sąd Okręgowy we Wrocławiu wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, w którym nakazał pozwanym Ł. K. i T. J., aby zapłacili solidarnie z weksla na rzecz powoda 138.706,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 05 lipca 2012 do dnia zapłaty oraz 5.351 zł tytułem kosztów procesu, w tym 3.600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia niniejszego nakazu albo wnieśli w tym terminie zarzuty do tutejszego Sądu.

Od tego nakazu zapłaty pozwany Ł. K. wniósł zarzuty i zaskarżając go w całości domagał się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu. Pozwany podniósł zarzut wygaśnięcia zobowiązania wynikającego z umowy leasingu numer (...), a tym samym i weksla zabezpieczającego wykonanie umowy. Zarzucił również niedopuszczalność wypełnienia weksla in blanco przez powoda poprzez naruszenie upoważnienia do wypełnienia weksla – niezgodnie z tekstem weksla i deklaracją wekslową, bowiem wierzytelność wynikająca z weksla in blanco wygasła, wskutek czego powód nie był uprawniony do dochodzenia roszczenia na jego podstawie.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, iż roszczenie powoda opiera się o wierzytelność wygasłą. W ocenie pozwanego została zawarta nowa umowa leasingu, skutkiem czego dotychczasowe zobowiązanie wygasło. Strony, zawierając nową umowę leasingu operacyjnego numer (...) miały na celu odnowienie zobowiązania w myśl art. 506 § 1 k.c. W konsekwencji pozwany podniósł, iż w niniejszej sprawie nastąpiło odnowienie długu, skutkujące wygaśnięciem dotychczasowego zobowiązania. Występuje bowiem tożsamość stron, zobowiązanie zastępowane jest ważne i istniejące, a nadto została zachowana forma pisemna, jak przy umowie pierwotnej, a także wola stron mająca na celu spowodowanie wygaśnięcia zobowiązania pierwotnego w celu zawarcia nowego. Zdaniem pozwanego, zamiar stron (podpisania nowych umów w miejsce dotychczasowych) wynikał z treści § 3 porozumienia negocjacyjnego z 04 lutego 2013. Pozwany zarzucił, iż wbrew twierdzeniom powoda, warunkiem wejścia w życie umów nie było uiszczenie określonej opłaty wstępnej, albowiem strony ustaliły w porozumieniach negocjacyjnych tylko warunki rozwiązujące: niezawarcia umowy oraz braku należytego współdziałania przez pozwanego. Zdaniem pozwanego, powód nie przedstawił żadnego dowodu w rozumieniu art. 6 k.c. na poparcie swojego twierdzenia. Pozwany wskazał, iż zgodnie z punktem 6. postanowień umowy leasingu operacyjnego numer (...) z 26 lutego 2013 strony zgodnie potwierdziły, iż stosowna opłata została przez niego uiszczona. Powyższe oznacza, iż zostały spełnione wszystkie warunki dla ważności odnowienia długu pomiędzy stronami. Dotychczasowe zobowiązanie wygasło, a w jego miejsce

pojawiło się zupełnie nowe, oparte na nowej podstawie faktycznej oraz prawnej. W celu zabezpieczenia nowego zobowiązania pozwany wystawił na rzecz powoda weksel własny in blanco, zgodnie z deklaracją wekslową.

W piśmie z 07 grudnia 2017 powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wskazując na bezpodstawność zarzutów pozwanego, a w szczególności tezy o rzekomym zawarciu przez strony nowej umowy leasingu, mającej skutkować odnowieniem zobowiązań pozwanego ze stosunku leasingu, w związku z którym wystawiono stanowiący podstawę powództwa w niniejszej sprawie weksel. Powód podał, że w toku negocjacji ustalone zostały warunki nowej umowy leasingu, w tym co do uiszczenia przez pozwanego przed jej zawarciem opłaty wstępnej w kwocie 20.436,01 zł. Warunki te wprowadzone zostały (w brzmieniu takim, jakby zostały już dopełnione, bowiem wręczenie dokumentów nastąpić miało dopiero wówczas, gdy ich treść będzie już odpowiadać rzeczywistości) do stosowanego przez powoda formularza umowy, który wraz z pozostałymi dokumentami, wymaganymi dla jej zawarcia został przedłożony pozwanemu do podpisu. Przy czym ponieważ opisana w tym dokumencie jako uiszczona opłata wstępna faktycznie jeszcze zapłacona nie była, przedstawiciel leasingodawcy zatrzymał wszystkie egzemplarze przygotowanych w ten sposób dokumentów. W związku z brakiem płatności uzgodnionej opłaty wstępnej, 12 marca 2013 pełnomocnik leasingodawcy przesłał pozwanemu pocztą elektroniczną skan przygotowanego dokumentu umowy wraz z wiadomością, że „bez opłaty wstępnej umowy nie będą mogły zostać zrealizowane”. W dalszej korespondencji elektronicznej przedstawiciel leasingodawcy ponawiał monity w sprawie płatności opłaty wstępnej, konsekwentnie wskazując na nią jako warunek wejścia umowy w życie, a strona pozwana w żaden sposób tego nie kwestionowała, ograniczając się do próśb o udzielenie dalszej zwłoki. W związku tym, że opłata wstępna w całości nie wpłynęła, żadna ze stron faktycznie nie traktowała owej „nowej umowy” jako zawartej i nie przystąpiła do jej wykonania, pozwany nawet nie rozpoczął spłaty przewidzianych nią rat leasingowych, nie kwestionował też braku faktur, które w przypadku obowiązywania umowy leasingu musiałyby być wystawiane przez leasingodawcę i księgowane przez leasingobiorcę, milcząco przyjął również do wiadomości doręczoną w piśmie powoda z 13 czerwca 2013 informację, że w związku z niespełnieniem uzgodnionych warunków powód kontynuował będzie działania, zmierzające do odbioru przedmiotów leasingu, a wniesione płatności częściowe zaliczone będą na poczet zaległości z tytułu rozwiązanej umowy leasingu z 2010 r. Kontynuowane były natomiast rozmowy ze wskazanym przez pozwanego podmiotem trzecim ((...) Sp. z o.o.) w sprawie sprzedaży na jego rzecz przedmiotów spornej umowy, zakończone uzgodnieniem łącznej ceny sprzedaży 41.463,30 zł brutto, na którą to transakcję pozwany wyraził zgodę na piśmie, wprost stwierdzając, że uzyskana w ten sposób kwota zaliczona ma być na poczet zobowiązań z umów leasingu zawartych w 2010 r. W tych okolicznościach wywodzona przez pozwanego teza, jakoby sam fakt przygotowania dokumentacji umów i złożenia na nich podpisów w lutym 2013 r. oznaczać miał wyraz zgodnej woli definitywnego związania się stosunkiem leasingu już w tym momencie jest zdaniem powoda rażąco sprzeczny z tym, co wynika z zachowania stron, składanych przez nie później pisemnych oświadczeń, jak i z zasadami doświadczenia życiowego. Jedyne rozsądne w świetle powyższego wyjaśnienie opisanych wyżej dokumentów i zachowań stron jest takie, że strony prowadziły rokowania co do zawarcia nowych umów leasingu, i nawet przygotowały w tym celu stosowne dokumenty, jednak – zgodnie z treścią owych przygotowanych dokumentów – elementem uzgodnień stron, warunkującym zawarcie umów, było wniesienie przez pozwanego kaucji wstępnej, wzmiankowanej w punkcie 5 i 6 projektowanej umowy, co nie nastąpiło. Skoro strony uzgodniły, że elementem nowej umowy jest poprzedzająca jej zawarcie zapłata określonej kwoty, to nie można wbrew tak wyraźnie wyrażonej woli stron twierdzić, że pomimo braku tej zapłaty do zawarcia umowy jednak doszło. Brak spełnienia owej przesłanki był jednocześnie przyczyną tego, że nie doszło do wymaganej dla zawarcia umowy pod rygorem nieważności wymiany podpisanych dokumentów. Przedstawiciel powoda nie mógł wydać oryginalnego egzemplarza nowej umowy pozwanemu leasingobiorcy bezpośrednio po złożeniu podpisów, sugerowałoby to bowiem także pokwitowanie nieistniejącej zapłaty kwoty 20.436,01 zł – i dlatego właśnie przygotowane dokumenty zatrzymał, wstrzymując tym samym samo zawarcie umowy (przez wymianę dokumentów) do czasu spełnienia zapisanego w niej warunku.

Pozwany Ł. K. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, zgodnie z którym pomiędzy stronami, na skutek zawarcia nowej umowy leasingu doszło do odnowienia zobowiązania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny, istotny dla rozstrzygnięcia sprawy:

03 grudnia 2010 Ł. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K. – jako leasingobiorca zawarł z powodem (...) S.A. z siedzibą we W. jako leasingodawcą umowę leasingu operacyjnego numer (...).

W imieniu pozwanego Ł. K. umowę zawarła działająca jako jego pełnomocnik B. L. (1) (matka pozwanego Ł. K.).

Na podstawie tej umowy leasingodawca zobowiązał się nabyć od firmy (...) z siedzibą we W. i przekazać pozwanemu Ł. K. na czas trwania umowy przedmiot leasingu w postaci maszyny gastronomicznej, wyposażenia nowej restauracji, maszyn i urządzeń grzewczych za cenę 77.054 zł netto (pkt 1 w zw. z pkt 2 umowy).

Umowa została zawarta na 60 miesięcy, do 17 grudnia 2015 (pkt 3 umowy).

Stopa oprocentowania (...) w dniu zawarcia umowy wynosiła 3,9% (pkt 10 umowy).

Zgodnie z pkt 5 umowy opłata wstępna, płatna w dacie zawarcia umowy, wyniosła 19.266 zł netto + 22% VAT, to jest 23.504,52 zł brutto.

Wysokość poszczególnych opłat leasingowych i terminy ich płatności określał harmonogram opłat leasingowych, stanowiący załącznik numer (...) do umowy. Zgodnie z jego treścią wartość przedmiotu leasingu wynosiła 77.064 zł netto, to jest 94.018,08 zł brutto. Harmonogram przewidywał 60 opłat. Opłaty numer 2-59 miały być dokonywane w kwotach po 1.717,96 zł (poza ostatnią opłatą – numer 60, która wynosiła 2.658,14 zł) w terminach do 17. dnia każdego miesiąca, począwszy od 17 stycznia 2011.

W pkt 7 umowy postanowiono, iż jej częścią są Ogólne Warunki Umowy Leasingu z 23 lutego 2010 (dalej jako (...))

(dowód: okoliczności bezsporne, a nadto: umowa leasingu operacyjnego numer (...) wraz z harmonogramem opłat leasingowych k. 9-10,

upoważnienie z 20 listopada 2010 k. 12,

zeznania świadka B. L. (1) elektroniczny protokół rozprawy z 19 grudnia 2017 00:08:45-00:26:17 k. 365,

przesłuchanie pozwanego Ł. K. elektroniczny protokół rozprawy z 20 lutego 2018 00:41:32-00:58:10 k. 388 i 389)

Zgodnie z § 1 (...) przedmiotem zawartej przez strony umowy leasingu było przekazanie przez L., na czas w tej umowie określony, prawa do używania lub użytkowania i pobierania pożytków, nabytej w tym celu od oznaczonego przez L. podmiotu (zwanego dalej (...)) lub będącej już własnością Leasingodawcy rzeczy ruchomej lub zbioru rzeczy ruchomych (zwanych dalej „przedmiotem leasingu”) w zamian za zapłatę przez L. umówionych opłat, a także prawo do nabycia własności przedmiotu leasingu przez L. po zakończeniu umowy na warunkach określonych w § 26. Użyte w umowie określenia, (...) i (...) były tożsame z określeniami (...) i (...) w znaczeniu nadanym im przez przepisy Kodeksu Cywilnego.

W myśl § 2 (...) przedmiot leasingu pozostawał przez cały okres trwania umowy własnością Leasingodawcy. Leasingodawca jako właściciel przedmiotu leasingu, był uprawniony do jego prawidłowego oznakowania.

Stosownie do § 11 ust. 1 (...) w czasie trwania umowy Leasingodawca był uprawniony do żądania od Leasingobiorcy informacji o miejscu użytkowania lub przechowywania przedmiotu leasingu, jak również poświadczenia faktu posiadania tego przedmiotu. Niewykonanie przez L. tego obowiązku uprawniało L. do wypowiedzenia umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym, przed terminem jej zakończenia. Wypowiedzenie umowy wymagało od Leasingodawcy uprzedniego pisemnego wezwania Leasingobiorcy do udostępnienia w wyznaczonym terminie przedmiotu leasingu lub określonej dokumentacji, pod rygorem wypowiedzenia umowy leasingu w trybie natychmiastowym (§ 11 ust. 3 (...)).

Zgodnie z § 12 ust. 1 (...), dla potrzeb umowy przez opłaty leasingowe strony rozumiały w szczególności: opłatę wstępną, miesięczne opłaty leasingowe, dodatkowe opłaty leasingowe, kaucję wstępną oraz kaucję gwarancyjną. Leasingobiorca był zobowiązany do terminowego uiszczania opłat leasingowych. Opłaty leasingowe płatne były na rachunek Leasingodawcy w terminach oraz w wysokości określonej w harmonogramie opłat leasingowych, stanowiącym załącznik do umowy leasingu, a w przypadku dodatkowych opłat leasingowych nieuwzględnionych w harmonogramie, w terminie określonym w fakturze VAT lub w nocie wystawionej przez leasingodawcę (§ 12 ust. 2 (...)).

Terminy płatności opłat leasingowych i innych należności wynikających z umowy uznawano za zachowane według daty ich wpływu do kasy lub na rachunek Leasingodawcy. W przypadku opóźnienia w ponoszeniu opłat leasingowych, Leasingodawca był uprawniony do naliczania odsetek umownych w wysokości odsetek maksymalnych (w rozumieniu przepisów Kodeksu Cywilnego) za każdy dzień opóźnienia (§ 12 ust. 4 (...)).

Wszelkie płatności dokonywane przez L., Leasingodawca mógł w pierwszej kolejności zaliczyć na zaspokojenie należności ubocznych, a następnie opłat leasingowych – począwszy od najdawniej wymagalnej. W przypadku, gdy umowa była drugą lub kolejną umową leasingu zawartą z tym samym Leasingobiorcą, wpłaty dokonane przez L. zaliczane miały być w pierwszej kolejności na poczet należności ubocznych (np. odsetek, opłat dodatkowych) naliczonych z tytułu tych umów, a następnie opłat leasingowych – począwszy od najdawniej wymagalnych. Wyłączona została możliwość dokonywania przez L. potrąceń wzajemnych wierzytelności, należnych mu od Leasingodawcy z jakiegokolwiek tytułu (§ 12 ust. 5 (...)).

(dowód: ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego/operacyjnego indeksowanego kursem (...) (...) z 23 lutego 2010 k. 11)

Stosownie do § 16 (...) tytułem zabezpieczenia należytego wykonania umowy Leasingobiorca wystawiał weksel in blanco, który Leasingodawca mógł wypełnić w przypadku nieterminowego wnoszenia opłat leasingowych lub innych należności z tej umowy wynikających, na sumę odpowiadającą wielkości zadłużenia Leasingobiorcy wobec Leasingodawcy. Zasady wypełnienia przez L. weksla in blanco regulowała deklaracja wekslowa, stanowiąca załącznik do umowy leasingu. W razie przeniesienia przez L. praw z weksla na Bank, uprawnienie do wypełnienia weksla przechodziło na ten Bank.

Weksel został wystawiony przez Ł. K., a poręczony przez T. J.. Weksel mógł być wypełniony w każdym czasie, na sumę odpowiadającą zobowiązaniu pozwanego Ł. K. wynikającemu z umowy leasingu numer (...), łącznie z odsetkami i innymi należnościami związanymi z tą umową.

W imieniu pozwanego Ł. K. weksel wystawiła działająca jako jego pełnomocnik B. L. (1).

(dowód: ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego/operacyjnego indeksowanego kursem (...) (...) z 23 lutego 2010 k. 11, deklaracja wekslowa z 03 grudnia 2010 k. 8,

weksel k. 47)

Zgodnie z § 24 ust. 1 (...) umowa mogła zostać przez L. wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym przed terminem jej zakończenia w przypadkach, gdy:

a) Leasingobiorca dopuszcza się zwłoki w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych, pomimo wcześniejszego wyznaczenia mu na piśmie przez L. dodatkowego terminu do jej zapłaty z zagrożeniem możliwości wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym w przypadku nie uiszczenia tej opłaty w terminie;

b) Leasingobiorca, bez zgody Leasingodawcy odda przedmiot leasingu do używania osobie trzeciej;

c) Leasingobiorca, pomimo pisemnego upomnienia Leasingodawcy, nie utrzymuje rzeczy w należyтым stanie lub uchyla się od ponoszenia ciężarów związanych z własnością lub posiadaniem rzeczy (w tym w szczególności związanych

z jej ubezpieczeniem czy też ewentualnymi daninami publicznoprawnymi), lub korzysta z przedmiotu leasingu w sposób nie odpowiadający jego właściwościom lub przeznaczeniu, albo też nie usunie, dokonanych bez zgody leasingodawcy, zmian w przedmiocie leasingu nie wynikających z jej przeznaczenia;

d) Leasingobiorca, pomimo wyznaczenia mu na piśmie przez L. dodatkowego terminu z zagrożeniem możliwości wypowiedzenia umowy w trybie natychmiastowym, nie wypełnia obowiązku, o którym mowa w § 11 ust. 2;

e) Leasingobiorca stał się niewypłacalny albo wskutek okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność, zabezpieczenie należytego wykonania zobowiązań z umowy leasingu uległo znacznemu zmniejszeniu, w tym w szczególności Leasingobiorca znajdzie się w stanie likwidacji lub otworzy postępowanie układowe albo też po stronie Leasingobiorcy znajdą przesłanki do ogłoszenia upadłości, likwidacji lub otwarcia postępowania układowego.

W przypadku gdy leasingodawca zawarł z Leasingobiorcą dwie lub więcej umów leasingu i Leasingobiorca dopuścił się zwłoki w zapłacie opłat leasingowych do którejkolwiek z tych umów, Leasingodawcy przysługiwało prawo do wezwania Leasingobiorcy do bezwarunkowego uregulowania zaległości w terminie oznaczonym w pisemnym wezwaniu, pod rygorem wypowiedzenia wszystkich lub niektórych umów leasingu ze skutkiem natychmiastowym, przed terminem ich zakończenia (§ 24 ust. 2 (...)).

W przypadkach wymienionych w ust. 1 i ust. 2 Leasingodawca mógł przez rozwiązanie umowy leasingu dodatkowo wezwać L. do zwrotu przedmiotu leasingu (§ 24 ust. 3 (...)).

Z kolei, zgodnie z § 24 ust. 4 (...) w przypadku rozwiązania umowy w trybie określonym w ust. 1 lub w ust. 2, wpłacone opłaty leasingowe miały nie podlegać zwrotowi. Leasingobiorca, w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy zobowiązany był do zapłaty na rzecz Leasingodawcy zaległych zafakturowanych opłat oraz odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy. Wysokość odszkodowania miała być wyliczona jako suma wszystkich przewidzianych w umowie, a nie zapłaconych opłat leasingowych (pomniejszonych o dyskonto z tytułu wcześniejszej spłaty) oraz kaucji gwarancyjnej, powiększona o poniesione przez L. wszelkie koszty windykacji (w tym koszty wyceny i sprzedaży przedmiotu leasingu), a następnie pomniejszona o kwotę, jaką Leasingodawca uzyskał ze sprzedaży przedmiotu leasingu lub w przypadku jego leasingu, o cenę netto przedmiotu stanowiącą podstawę zawarcia kolejnej umowy leasingu. W przypadku, gdy sprzedaż przedmiotu leasingu lub zawarcie kolejnej umowy leasingu nie następowały w ciągu 30 dni od dnia jego przejęcia, określone powyżej zobowiązanie Leasingobiorcy miało zostać pomniejszone o wartość przedmiotu leasingu określoną przez powołanego przez L. rzeczoznawcę, z zastrzeżeniem, iż w przypadku gdy uzyskana w terminie późniejszym kwota ze sprzedaży przedmiotu leasingu lub stanowiącą podstawę zawarcia kolejnej umowy leasingu będzie niższa niż kwota z wyceny, Leasingobiorca miał pokryć brakującą różnicę. Do obliczenia dyskonta miała być stosowana, obowiązująca w ostatnim dniu roboczym miesiąca poprzedzającego miesiąc rozwiązania umowy, stopa jednomiesięczna WIBOR dla umów wyrażonych w złotych lub (...)/(...) dla umów leasingu operacyjnego indeksowanego kursem EURO/USD/ (...) z zastrzeżeniem, iż kwota odszkodowania nie mogła być niższa niż pozostały do spłaty kapitał.

(dowód: ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego/operacyjnego indeksowanego kursem (...) (...) z 23 lutego 2010 k. 11v)

Zgodnie z § 27 ust. 1 (...), w przypadku, gdy Leasingobiorca nie skorzystał z prawa do nabycia własności przedmiotu leasingu po zakończeniu umowy lub gdy umowa została wypowiedziana przed terminem jej zakończenia albo w inny sposób rozwiązana, zobowiązany był on, w terminie 3 dni od dnia wygaśnięcia lub rozwiązania umowy, zwrócić przedmiot leasingu na własny koszt i ryzyko wraz ze wszystkimi dokumentami i kompletnym fabrycznym wyposażeniem do siedziby Leasingodawcy lub miejsca przez niego wskazanego, celem protokolarnego jego odbioru.

(dowód: ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego/operacyjnego indeksowanego kursem (...) (...) z 23 lutego 2010 k. 11v)

Pismem z 09 września 2011 powód wezwał pozwanego Ł. K. do uregulowania należności (opłaty nr 9) w kwocie 1.732,04 zł, w nieprzekraczalnym terminie do 23 września 2011 pod rygorem rozwiązania umowy w trybie natychmiastowym zgodnie z § 24 ust. 1a (...).

(dowód: wezwanie do zapłaty z 09 września 2011 wraz z dowodem nadania k. 13-14)

Pismem z 14 października 2011 powód, w związku ze zwłoką pozwanego Ł. K. w zapłacie opłat leasingowych, wezwał go do natychmiastowego zwrotu przedmiotu leasingu.

Jednocześnie powód, działając zgodnie z § 24 ust. 1a (...) wypowiedział umowę leasingu numer (...) pod warunkiem zawieszającym – uiszczenia, w nieprzekraczalnym terminie do 28 października 2011 pełnej kwoty zaległości wynoszącej 3.952,50 zł wraz z należnymi odsetkami oraz kwoty 2.460 zł tytułem opłaty manipulacyjnej za wyznaczenie dodatkowego, ostatecznego terminu płatności.

Powód poinformował nadto pozwanego, iż w przypadku ziszczenia się tego warunku (braku wpływu na rachunek powoda całej kwoty zaległości w wyznaczonym terminie), nastąpi rozwiązanie umowy leasingu ze skutkiem od dnia następującego po dniu wyznaczonym jako ostateczny termin płatności. Powód wskazał, że w takim przypadku:

1. dotąd wpłacone opłaty leasingowe nie będą podlegały zwrotowi,
2. przedmiot leasingu podlega zwrotowi do Leasingodawcy, a brak zwrotu przedmiotu leasingu w określonym powyżej terminie spowoduje, iż zostanie on odebrany przez odpowiednio upoważnioną firmę windykacyjną na koszt Leasingobiorcy,
3. zgodnie z § 24 (...) pozwany zobowiązany jest do zapłaty, w terminie 14 dni od dnia rozwiązania umowy, zaległych zafakturowanych opłat leasingowych oraz odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy w wysokości wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych zdyskontowanych opłat leasingowych, a także kaucji gwarancyjnej, powiększonych o poniesienie przez L. koszty windykacji, w wysokości co najmniej 15% kwoty zaległości, nie mniej niż 1.500,00 zł.

Nadto, powód wskazał w piśmie, iż przedmiot leasingu zostanie wystawiony do sprzedaży, a wysokość wymienionego wyżej odszkodowania zostanie pomniejszona o kwotę, jaką Leasingodawca uzyskał ze sprzedaży przedmiotu leasingu. W przypadku gdy sprzedaż przedmiotu leasingu nie nastąpi w ciągu 30 dni od dnia jego przejęcia przez L., określone powyżej zobowiązanie pomniejszone zostanie o wartość przedmiotu leasingu określoną przez powołanego przez L. rzeczoznawcę, z zastrzeżeniem, iż w przypadku gdy uzyskana, w terminie późniejszym, kwota ze sprzedaży przedmiotu leasingu będzie niższa niż kwota z wyceny, pozwany zobowiązany jest do pokrycia brakującej różnicy.

Powód poinformował pozwanego, że wszelkie należności uiszczone od daty niniejszego pisma traktowane są jako kaucja na zabezpieczenie kwot należnych z tytułu rozwiązania umowy leasingu z przyczyn leżących po stronie Leasingobiorcy.

Na dzień 14 października 2011 zadłużenie pozwanego Ł. K. z tytułu umowy leasingu numer (...) opiewało na kwotę 68.878,42 zł, w tym: opłaty leasingowe 3.464,08 zł, pozostałe 381,30 zł, noty odsetkowe 107,12 zł, należności zdyskontowane wraz z opłatą końcową 64.925,92 zł.

Powyższe pismo pozwany odebrał 18 października 2011.

(dowód: pismo z 14 października 2011 wraz z potwierdzeniem odbioru k. 15-17).

05 czerwca 2012 powód wystosował do pozwanego Ł. K. wezwanie do zapłaty 149.150,48 zł – rozliczenie umowy leasingu numer (...) w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania do zapłaty.

Powód przedstawił pozwanemu rozliczenie umowy leasingu w związku z jej rozwiązaniem (zgodnie z § 24 i nast. (...)), wskazując, że na żadaną kwotę składają się:

- niezapłacone opłaty leasingowe zafakturowane w kwocie 3.516,44 zł,
- inne zafakturowane należności w kwocie 479,70 zł,
- noty odsetkowe w kwocie 107,12 zł,
- odszkodowanie zgodnie z postanowieniami § 24 (...) w kwocie 64.529,05 zł,
- opłata z tytułu opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu zgodnie z postanowieniami § 27 (...) w kwocie 83.614,44 zł,
- kwoty nierozliczone z dokumentami i wypłacone odszkodowania w wysokości 3.096,27 zł.

Powód poinformował pozwanego, że brak spłaty zobowiązania w wyznaczonym terminie skutkować będzie skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego poprzedzonego wypełnieniem weksla i wezwaniem do jego wykupienia.

Wezwanie do zapłaty pozwany Ł. K. odebrał 26 czerwca 2012.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 05 czerwca 2012 wraz z notą obciążeniową numer (...) (...), notą obciążeniową numer (...) (...) i potwierdzeniem odbioru k. 19-22)

Pismem z 20 czerwca 2012 powód wezwał pozwanych Ł. K. i T. J. do niezwłocznej zapłaty kwoty 149.150,48 zł tytułem należności z opiewającego na taką sumę weksla własnego wystawionego przez pozwanego Ł. K., a poręczonego przez pozwanego T. J. na zabezpieczenie roszczeń z umowy leasingu numer (...) do 04 lipca 2012.

(dowód: wezwania do wykupu weksla z 20 czerwca 2012 wraz z potwierdzeniem nadania k. 23-25,

deklaracja wekslowa z 03 grudnia 2010 k. 8,

weksle k. 47)

04 lutego 2013 powód jako wierzyciel zawarł z pozwanym Ł. K. jako dłużnikiem porozumienie negocjacyjne w sprawie roszczeń z umów leasingu nr: (...) (...) (...) z 03 grudnia 2010, (...) (...) (...) z 03 grudnia 2010 i (...) (...) (...) z 03 grudnia 2010.

Zgodnie z § 1 porozumienia, jego przedmiotem było określenie stosunków pomiędzy stronami na czas prowadzenia przez nie rokowań w sprawie ewentualnego zawarcia nowych umów leasingu, nie dłużej jednak niż do 28 lutego 2013.

W § 2 ust. 1 porozumienia strony wskazały, że z zastrzeżeniem postanowień ust. 2 i 3 wierzycielowi przysługują wobec Dłużnika wymagalne wierzytelności o zapłatę należności z następujących umów leasingu, rozwiązanych wskutek wypowiedzenia przez wierzyciela w związku z nieuiszczaniem opłat leasingowych w uzgodnionych terminach:

1. z umowy (...) (...) (...) w łącznej kwocie 66.458,54 zł;
2. z umowy (...) (...) (...) w łącznej kwocie 38.106,29 zł;
3. z umowy (...) (...) (...) w łącznej kwocie 17.705,34 zł.

Zgodnie z § 2 ust. 2 porozumienia, kwoty zadłużenia z poszczególnych umów leasingu, wskazane w ust. 1, nie uwzględniały wartości przedmiotów leasingu, która to wartość, ustalona w przewidzianym umowami trybie, podlegała rozliczeniu z dłużnikiem po dokonaniu przezeń zwrotu tych przedmiotów w sposób wskazany w ogólnych

warunkach umów leasingu. Wskazano, że na dzień zawarcia porozumienia dłużnik pozostawał w posiadaniu przedmiotów leasingu bez tytułu prawnego.

W myśl § 3 ust. 1 porozumienia strony postanowiły podjąć rokowania w celu ewentualnego uzgodnienia warunków zawarcia nowych umów leasingu przedmiotów umów, wymienionych w § 2 ust. 1. Dłużnik przyjął do wiadomości, że warunkiem zawarcia nowych umów leasingu jest w szczególności przedłożenie przezeń dokumentów i informacji, dotyczących sytuacji prawnej i ekonomicznej jego przedsiębiorstwa oraz pozytywna weryfikacja jego zdolności do należytego wykonania umowy, dokonana zgodnie z wymogami i kryteriami, stosowanymi przez wierzyciela, a także ustanowienie wymaganych przez wierzyciela zabezpieczeń (§ 3 ust. 2).

W okresie obowiązywania porozumienia wierzyciel zobowiązał się nie wszczynać postępowań sądowo – egzekucyjnych w celu przymusowego zaspokojenia zobowiązań z umów wymienionych w § 2 ust. 1. W okresie obowiązywania porozumienia wierzyciel miał także nie dochodzić zwrotu przedmiotów umów leasingu wymienionych w § 2 ust. 1 (§ 4).

W § 5 ust. 1 porozumienia strony ustaliły, iż w braku odmiennych pisemnych ustaleń stron w formie aneksu do niniejszego porozumienia, porozumienie traci moc w każdym przypadku nie zawarcia nowych umów leasingu przez strony najpóźniej do 28 lutego 2013, niezależnie od przyczyn, które by do tego doprowadziły.

Porozumienie, zgodnie z § 5 ust. 2, traciło moc także w przypadku:

1. odmowy zawarcia nowych umów leasingu przez wierzyciela w związku z negatywnym wynikiem weryfikacji, o której mowa w § 3 ust. 2,
2. braku należytego współdziałania ze strony dłużnika w toku rokowań, w tym nie przedstawienia przez niego wymaganych dokumentów i informacji w określonych przez wierzyciela terminach, przedstawiania informacji nieprawdziwych lub niepełnych.

W przypadkach, o których mowa w ust. 2, porozumienie miało utracić moc z chwilą otrzymania przez dłużnika zawiadomienia w tym przedmiocie, nie później jednak niż z upływem 7-go dnia od daty wysłania stosownego pisma listem poleconym na ostatnio pisemnie wskazany przez dłużnika adres.

(dowód: porozumienie negocjacyjne z 04 lutego 2013 w sprawie rozszczeń z umów leasingu nr: (...) (...) (...) z 03 grudnia 2010, (...) (...) (...) z 03 grudnia 2010, (...) (...) (...) z 03 grudnia 2010 k. 26)

15 lutego 2013 pozwany Ł. K. złożył wniosek o zawarcie umowy leasingu na okres 60 miesięcy.

Jako przedmiot umowy leasingu wskazana została w punkcie 2 wniosku maszyna gastronomiczna – wyposażenie nowej restauracji o wartości 66.458,54 zł.

W punkcie 3 wniosku jako warunek umowy leasingu wskazano uiszczenie 25% opłaty wstępnej.

(dowód: wniosek o zawarcie umowy leasingu z 15 lutego 2013 k. 196-197).

26 lutego 2013 Ł. K. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w K. – jako leasingobiorca (a w umowie rachunku bankowego – posiadacz rachunku) zawarł z powodem (...) S.A. z siedzibą we W. jako leasingodawcą oraz (...) Bank S.A. z siedzibą w W. umowę leasingu operacyjnego numer (...) wraz z umową rachunku bankowego.

Zgodnie z punktem 1 umowy leasingu Leasingodawca zobowiązał się nabyć i przekazać Leasingobiorcy na czas trwania umowy następujący przedmiot umowy leasingu: maszynę gastronomiczną wyposażenie nowej restauracji.

Wartość ofertowa przedmiotu leasingu do umowy wyniosła 66.458,54 zł netto (punkt 2).

Przedmiot leasingu Leasingodawca zobowiązał się nabyć od zbywcy: (...) S.A. z siedzibą we W. (punkt 3).

Umowa leasingu została zawarta na okres 60 miesięcy, do 26 lutego 2018 (punkt 4 umowy).

W punkcie 5 umowy strony określiły opłatę wstępną, płatną w dacie zawarcia umowy leasingu w kwocie 16.614,64 zł netto, 20.436,01 zł brutto.

Zgodnie z punktem 6 umowy na poczet opłaty wstępnej, o której mowa w punkcie 5, zalicza się:

- kwotę w wysokości 20.436,01 złotych, którą Leasingobiorca uiścił Leasingodawcy tytułem kaucji wstępnej na poczet zabezpieczenia niniejszej umowy leasingu;

- kwotę 0,00 złotych, którą Leasingobiorca uiścił Zbywcy na poczet ceny przedmiotu leasingu przed zawarciem niniejszej umowy leasingu (w przypadku wpłaty przez leasingobiorcę zaliczki do Zbywcy na poczet ceny przedmiotu leasingu przed zawarciem umowy leasingu).

Terminy płatności opłat leasingowych przypadają w odstępach comiesięcznych, do 26. dnia każdego miesiąca, począwszy od 26 marca 2013.

Opłaty nr 2 – 59 strony ustaliły na kwotę 1.114,18 zł, a opłatę nr 60 na kwotę 1.114,18 zł plus kaucja gwarancyjna w kwocie 810,80 zł.

Zgodnie z punktem 11, prawne zabezpieczenie umowy leasingu stanowił weksel in blanco oraz poręczenie wekslowe.

Podpisy na tej umowie za powoda jako leasingodawcę złożył pełnomocnik M. J., jako leasingobiorca/posiadacz rachunku podpisał się pozwany Ł. K..

Załącznik numer 2 do umowy leasingu operacyjnego numer (...) stanowiła deklaracja wekslowa, zgodnie z którą weksel in blanco z klauzulą bez protestu, wystawiony przez pozwanego Ł. K. mógł zostać wypełniony w każdym czasie, na sumę odpowiadającą zobowiązaniu wynikającemu z umowy leasingu numer (...).

Poręczenia za wszelkie zobowiązania pozwanego (wystawcy weksła) wynikające z umowy leasingu numer (...) udzielili B. L. (1) i pozwany T. J..

(dowód: umowa leasingu operacyjnego numer (...) wraz z umową rachunku bankowego z 26 lutego 2013 k. 198-206, zeznania świadka B. L. (1) e-protokół rozprawy z 19 grudnia 2017 00:03:45-00:26:17 k. 365,

zeznania świadka M. J. elektroniczny protokół rozprawy z 20 lutego 2018 00:03:55-00:33:20 k. 388 i 389,

zeznania świadka T. J. elektroniczny protokół rozprawy z 20 lutego 2018 00:35:05-00:40:22 k. 388 i 389,

przesłuchanie pozwanego Ł. K. elektroniczny protokół rozprawy z 20 lutego 2018 00:41:32-00:58:30 k. 388 i 389)

26 lutego 2013 pozwany Ł. K. złożył wniosek o zawarcie pakietowego ubezpieczenia majątkowego pozostałych przedmiotów leasingu umowy numer (...).

(dowód: wniosek o zawarcie pakietowego ubezpieczenia majątkowego pozostałych przedmiotów leasingu k. 207)

26 lutego 2013 pozwany Ł. K. otrzymał od Leasingodawcy maszyny gastronomiczne – wyposażenie nowej restauracji, stanowiące przedmiot umowy leasingu operacyjnego numer (...).

Podpisy na protokole zdawczo-odbiorczym do umowy leasingu numer (...) za przekazującego (L.) złożył pełnomocnik M. J., za przyjmującego (L.) pozwany Ł. K..

(dowód: protokół zdawczo-odbiorczy do umowy leasingu numer (...) k. 217-219,

przesłuchanie pozwanego Ł. K. elektroniczny protokół rozprawy z 20 lutego 2018 00:41:32-00:58:30 k. 388 i 389)

08 marca 2013 (piątek) przedstawiciel powoda M. J. drogą mailową wysłał pozwanemu Ł. K. 3 druki z danymi do przelewów opłaty wstępnej, wskazując iż umowy z lutego muszą się zakończyć najpóźniej w poniedziałek.

12 marca 2013 M. J. przesłał pozwanemu Ł. K. skany trzech umów (bez załączników), wskazując, iż brak opłaty wstępnej uniemożliwi realizację tych umów.

(dowód: wydruk korespondencji mailowej z 08 marca 2013 i 12 marca 2013 k. 27, 311,

zeznania świadka B. L. (1) e-protokół rozprawy z 19 grudnia 2017 00:08:45-00:26:17 k. 365,

częściowo zeznania świadka M. J. elektroniczny protokół rozprawy z 20 lutego 2018 00:03:55-00:33:20 k. 388 i 389,

przesłuchanie pozwanego Ł. K. elektroniczny protokół rozprawy z 20 lutego 2018 00:41:32-00:58:30 k. 388 i 389)

18 marca 2013 M. J. został poinformowany przez pracownika powoda K. G., że nie wpłynęły opłaty wstępne do umowy leasingu numer (...).

(dowód: wydruk korespondencji mailowej z 18 marca 2013 k. 28)

26 marca 2013 B. L. (1) wysłała M. J. maila z potwierdzeniem wpłaty kwoty 5.000 zł.

(dowód: wydruk korespondencji mailowej z 26 marca 2013 k. 29)

Pismem z 13 czerwca 2013 powód poinformował pozwanego Ł. K., iż w związku z niespełnieniem warunków porozumienia negocjacyjnego z 04 lutego 2013 zostaną podjęte czynności zmierzające do odebrania przedmiotów leasingów i wyegzekwowania należności na drodze postępowania sądowo – egzekucyjnego.

Jednocześnie powód wskazał, iż dokonane w toku negocjacji wpłaty w dniu 18 marca 2013 na kwotę 5.444,40 zł oraz w dniu 26 marca 2013 na kwotę 5.000 zł zaliczone zostaną na poczet zobowiązań związanych z rozliczenia umowy leasingu nr (...).

Pismo to pozwany odebrał 24 czerwca 2013.

(dowód: pismo z 13 czerwca 2013 wraz z dowodem potwierdzenia odebrania k. 30-31)

Pismem z 28 sierpnia 2013 powód wezwał Ł. K. do wydania będącej jego własnością rzeczy – maszyn gastronomicznych – wyposażenia restauracji (...) we W., przy ul. (...), wskazując jako miejsce zwrotu adres: W., ul. (...).

Jednocześnie powód poinformował pozwanego, że brak zwrotu tych rzeczy w terminie 7 dni od daty pisma spowoduje skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego bez dalszych wezwań. Ponadto wskazano, że skutkiem braku zwrotu rzeczy zgodnie z treścią wezwania będzie rozliczenie rozwiązanej umowy leasingu bez uwzględnienia wartości niezwróconego Leasingodawcy sprzętu i dochodzenie wynikających z tego rozliczenia roszczeń w pełnej wysokości, w oparciu w szczególności o wystawiony przy zawarciu umowy weksel.

(dowód: pismo z 28 sierpnia 2013 r. wraz z potwierdzeniem nadania k.32-33).

W odpowiedzi pozwany Ł. K., w piśmie z 16 września 2013 wskazał, że sprzęt, do zwrotu którego został wezwany znajduje się w restauracji (...), przy ul. (...), a nadto iż faktyczną stroną umowy, korzystającą ze sprzętu restauracyjnego i która spłaciła w części zadłużenie jest podmiot prowadzący restaurację posiadający możliwość wydania sprzętu, w związku z czym korespondencja winna być kierowana do tegoż podmiotu.

Jednocześnie pozwany Ł. K. poinformował, iż po przeprowadzonych negocjacjach 26 lutego 2013 zostały ponownie zawarte umowy na narzuconych przez powoda warunkach; nadto, iż wskazane przez powoda umowy będące podstawą zwrotu i/lub rozliczenia nie są aktualne.

(dowód: pismo z 16 września 2013 k. 34)

W odpowiedzi na powyższe pismo, powód poinformował pozwanego Ł. K., iż treść jego pisma traktuje jako odmowę wykonania obowiązku określonego w § 27 ust. 1 umowy leasingu numer (...) z 03 grudnia 2010.

W konsekwencji, powód poinformował pozwanego, iż sprawy o zapłatę kwot, wynikających z rozliczenia tych umów skierowane będą na drogę sądowo – egzekucyjną bez dalszych wezwań, przy czym dokonane przez pozwanego Ł. K. wpłaty z 18 marca 2013 w kwocie 5.440,40 zł oraz z 26 marca 2013 w kwocie 5.000 zł zaliczone będą na poczet zobowiązań z poszczególnych umów stosownie do zawiadomienia z 13 czerwca 2013, zaś wobec niedokonania zwrotu leasingowanego sprzętu jego wartość nie pomniejszy na tym etapie kwoty tych zobowiązań.

Jednocześnie powód wskazał, iż:

- nigdy nie doszło do zawarcia nowych umów leasingu przedmiotowego sprzętu, a to wobec nie dotrzymania przez pozwanego uzgodnionych warunków takiego rozwiązania,

- przedmioty umów leasingu wydane zostały do używania wyłącznie pozwanemu na potrzeby działalności w ramach przedsiębiorstwa w określonym umową miejscu i powód nigdy nie wyrażał zgody na oddanie ich do używania osobom trzecim, a naruszenie zakazu umownego w tym zakresie, obowiązującego zgodnie z § 3 ust. 2 (...) stanowi samoistną podstawę rozwiązania umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym.

(dowód: pismo z 03 października 2013 wraz z potwierdzeniem nadania k. 35-36)

Pismem z 14 października 2013 pozwany Ł. K. zwrócił się do powoda o umożliwienie spłaty należności z tytułu zawartych z powodem umów leasingowych o numerach (...) zawartych jako kontynuacja umów z 2010 r. oraz o umorzenie odsetek wynikających z umów zawartych z powodem.

(dowód: pismo pozwanego Ł. K. z 14 października 2013 k. 37)

27 maja 2014 pozwany Ł. K. oświadczył, iż jest zobowiązany do zapłaty należności wynikających z rozwiązanych umów leasingu numer:

1. (...) (...) (...);

1. (...) (...) (...) oraz

2. (...) (...) (...),

a nadto, iż wyraża zgodę na sprzedaż przez powoda przedmiotów tych umów za łączną kwotę 33.710 zł netto na rzecz (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W., z zaliczeniem środków uzyskanych przez powoda z tej sprzedaży na poczet jego zobowiązań wynikających z tych umów.

(dowód: oświadczenie dłużnika z 27 maja 2014 k. 312)

29 lipca 2014 powód jako sprzedawca zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. jako kupującym umowę sprzedaży.

W myśl § 1 ust. 1 umowy sprzedawca zobowiązał się przenieść na rzecz kupującego własność wyposażenia lokalu gastronomicznego (dalej przedmiot umowy) wyszczególnionego w załączniku numer 1 do umowy, a kupujący zobowiązał się zapłacić terminowo cenę.

Zgodnie z § 1 ust. 2, przedmiot umowy stanowiły ruchomości, będące przedmiotami rozwiązanych przez sprzedawcę umów leasingu numer (...) z 03 grudnia 2010, (...) (...) (...) z 03 grudnia 2010, (...) (...) (...) z 03 grudnia 2010.

Strony ustaliły łączną cenę przedmiotu sprzedaży na kwotę 33.710 zł netto, 41.463,30 zł brutto (§ 2 ust. 1).

(dowód: umowa sprzedaży z 29 lipca 2014 wraz z załącznikiem numer 1 k. 313-314,

przesłuchanie pozwanego Ł. K. elektroniczny protokół rozprawy z 20 lutego 2018 00:41:32-00:58:30 k. 388 i 389)

28 kwietnia 2015 powód wystosował do pozwanego Ł. K. korektę rozliczenia umowy leasingu po sprzedaży przedmiotu leasingu, wskazując, iż pozwany winien zapłacić na rzecz powoda kwotę 244.100,76 zł, na którą to kwotę składało się odszkodowanie zgodnie z § 24 (...) w kwocie 27.782,08 zł oraz opłata z tytułu opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu zgodnie z § 27 (...) w kwocie 216.318,68 zł.

(dowód: korekta rozliczenia umowy leasingu po sprzedaży przedmiotu leasingu z 28 kwietnia 2015 wraz z korektą nr (...) (...) (...) do noty obciążeniowej nr 025/06/2012/ (...), korektą nr 25/04/2015/ (...) (...) do noty obciążeniowej nr (...) (...) oraz potwierdzeniem nadania k. 240 – 243)

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia z weksla od pozwanego 138.706,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od 05 lipca 2012 do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Weksel stanowił zabezpieczenie roszczeń z umowy leasingu numer (...) z 03 grudnia 2010.

W związku z wniesionymi przez pozwanego zarzutami od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu nakazowym, istniejący między stronami spór, z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przeniósł się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, zgodnie z którym w postępowaniu nakazowym, po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, dopuszczalne jest powoływanie się na podstawę faktyczną i prawną, wynikającą z łączącego strony stosunku prawnego, w związku z którym został wystawiony weksel gwarancyjny. Wystawienie weksla gwarancyjnego ma bowiem na celu zabezpieczenie zobowiązania ze stosunku cywilnoprawnego i polega na tym, że dłużnik stosunku „podstawowego” podpisuje blankiet wekslowy, wręcza go wierzycielowi, upoważniając go do wypełnienia stosownie do wyników obrachunku „podstawowego” stosunku prawnego. Przez te czynności przydana zostaje wierzytelności dodatkowa podstawa w postaci zobowiązania wekslowego. Umożliwia to wierzycielom dochodzenie roszczeń nie tylko w drodze zwykłego procesu, lecz także w postępowaniu odrębnym nakazowym (vide uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 07 stycznia 1967, sygn. akt III CZP 19/66, OSNCP 1968/5, poz. 79, uchwała Połączonych Izb: Cywilnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 24 kwietnia 1972, sygn. akt III PZP 17/70, OSNCP 1973/5, poz. 72).

W zarzutach od nakazu zapłaty pozwany Ł. K. podnosił, iż roszczenie powoda opiera się o wierzytelność wygasłą. W ocenie pozwanego została zawarta nowa umowa leasingu, skutkiem czego dotychczasowe zobowiązanie wygasło. Strony bowiem, zawierając nową umowę leasingu operacyjnego numer (...) miały na celu odnowienie zobowiązania w myśl art. 506 § 1 k.c. W konsekwencji pozwany na tej podstawie, w związku z wygaśnięciem dotychczasowego zobowiązania, a zarazem braku podstawy do wypełnienia weksla, wnosił o oddalenie powództwa.

Zarzut ten był już przedmiotem oceny w wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 05 listopada 2015 (sygn. akt I C 591/15) oraz w wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 22 września 2017 (sygn. akt I ACa 988/17).

Powyższe ustalenia, rozważania, w tym ocenę prawną dokonaną przez Sądy, a w szczególności Sąd Apelacyjny, przy uwzględnieniu tożsamości stanu faktycznego i prawnego, Sąd rozpoznający tą sprawę w całości podziela. Jednocześnie zwrócenia uwagi wymaga, iż przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie doprowadziło do nowych ustaleń, odmiennych od sprawy I C 591/15, które mogły dać podstawę dla innej oceny prawnej zawartych 26 lutego 2013 umów, a w tym konsekwencji stąd wynikających.

W tym miejscu zważyć należy, iż nie mogła zmienić oceny prawnej charakteru zawartych 26 lutego 2013 umów okoliczność, iż ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego z 03 września 2012 przewidywały dwuetapowe zawarcie

umowy (vide § 1 ust. 3 (...) k. 380). Tytułem wstępu wskazać wymaga, iż dowód w postaci ogólnych warunków umowy leasingu operacyjnego z 03 września 2012, złożony wraz z pismem z 25 stycznia 2018, bez wątpienia był spóźniony. Jednakże wynikająca z normy art. 207 § 6 k.p.c. dyrektywa dopuszczenia spóźnionych dowodów nie powodujących zwłoki w rozpoznaniu sprawy, zezwala Sądowi (czy wręcz obliuguje), celem dokonania pełnej i wszechstronnej oceny materiału dowodowego, na jego dopuszczenie. Tym nie mniej dowód ten nie mógł zmienić ustaleń, że do zawarcia 26 lutego 2013 umowy (umów) pomiędzy stronami doszło, a w ich konsekwencji oceny prawnej, bowiem postępowanie dowodowe nie wykazało, aby warunki te zostały pozwanemu doręczone. W tym stanie rzeczy ich postanowienia nie mogły pozwanego wiązać. Analizując w tym zakresie zgromadzone dowody, w szczególności zeznania świadka M. J. pełnomocnika powoda, przygotowującego i podpisującego w imieniu powoda umowy oraz pozwanego Ł. K., dać wiarę należało pozwanemu, iż z ogólnymi warunkami umowy leasingu operacyjnego przy zawieraniu umów 26 lutego 2013 nie został ani zapoznany, ani nie zostały mu one wydane. Co do zasady przesłuchanie pozwanego potwierdził świadek M. J., który zeznał, że spotkał się z pozwanym w jednej z kawiarni w Galerii (...) celem złożenia przez pozwanego podpisu pod umowami, po czym umowy te zabrał celem „aktywacji przez centralę” powodowej spółki. Komplet dokumentów w postaci umowy i załączników klient otrzymuje po zatwierdzeniu umowy. Tymczasem w okolicznościach tej sprawy taka sytuacja, według twierdzeń i stanowiska powoda, nie wystąpiła. Pozwany zaś dysponował wyłącznie skanem samego dokumentu umowy przesłanego mailem przez świadka M. J. na wyraźną prośbę pozwanego. Brak jest zatem podstaw, by przyjąć, że pozwany otrzymał ogólne warunki (umowę z załącznikami), skoro już z zeznań świadka wynika, iż zgodnie z procedurą nie było – przy stanowisku powoda – podstaw dla ich wydania. Jednocześnie dokument w postaci wydruku wiadomości email z 12 marca 2013 (k. 311) nie potwierdza, by wśród załączników znajdowały się powołane ogólne warunki, co wynika zarówno z samej treści wiadomości, jak i liczby i nazw załączników. Nadmienić należy, że załączone dokumenty obejmowały trzy umowy.

Wskazać też trzeba, że w sprawie brak jest jakiegokolwiek dowodu na to, że powód poinformował pozwanego o obowiązujących procedurach wewnętrznych pozwanego dotyczących wykonania umowy, a przede wszystkich konieczności weryfikacji i akceptacji podpisanych umów przez „centralę” powoda. Powyższe nie wynika również z treści porozumienia negocjacyjnego z 04 lutego 2013 oraz nowych umów leasingowych z 26 lutego 2013.

W ocenie Sądu na zakres dokonanych ustaleń nie mogły również wpłynąć zeznania świadka M. J., który twierdził, iż nie posiadał umocowania do zawierania umów, a jego rola sprowadzała się do przygotowania umowy, jej wydrukowania, odebrania podpisów i przekazania do akceptacji do „centrali” powoda. Wbrew zeznaniom świadka z treści dokumentu umowy wynikało umocowanie świadka do reprezentowania powoda, stąd zeznania w tym zakresie nie mogły stanowić podstawy ustaleń Sądu.

W pozostałym części powielić należało już zaprezentowane stanowisko dotyczące tożsamej umowy z 26 lutego 2013 i powtórzyć, iż fakt zawarcia tych umów wynika z bezspornej okoliczności, że zostały one podpisane przez obie strony, a zarazem w ich treści brak jest jakiegokolwiek zapisu, z którego można by było wywodzić wnioski, że zostały one zawarte pod warunkiem zawieszającym, czy też warunkiem rozwiązującym. Wyrażenie woli zawarcia umów o określonej treści uniemożliwia jednocześnie jej niezawarcie z uwagi na nieuwjęty w tej treści warunek. Powód, jako autor postanowień umownych i podmiot zawodowo trudniący się zawieraniem umów tego rodzaju, niewątpliwie miał możliwość takiego sformułowania jej postanowień, aby wyrażały one jego wolę zastrzeżenia warunku tego rodzaju. Nic nie stało na przeszkodzie, aby umowy te zostały podpisane przez stronę powodową dopiero po tym, gdy Ł. K. dokonałby wpłat przewidzianych w nich opłat wstępnych, skoro jej wolą miało być ich zawarcie dopiero po ich uiszczeniu. To, że po ich podpisaniu przez obie strony, wszystkie ich egzemplarze zostały zabrane przez stronę powodową, a Ł. K. otrzymał jedynie ich skany (już podpisane), w niczym nie podważa ich prawnej skuteczności. Nie ma na to również wpływu fakt pokwitowania w jej treści uiszczenia tych opłat wstępnych mimo tego, że nie zostały one wówczas wpłacone, gdyż ta bezsporna okoliczność stanowiła jedynie o niewykonaniu przez Ł. K. ciążącego na nim w tym zakresie zobowiązania, a w konsekwencji wiązało się to z możliwością dochodzenia przez stronę powodową wynikających z tych umów roszczeń. Zwrócić przy tym należy uwagę, że o woli zawarcia tych umów w dniu ich podpisania, to jest 26 lutego 2013, świadczy zabezpieczenie ich wykonania poprzez wystawienie przez Ł. K. weksli in blanco, a następnie ich poręczenie przez T. J. i B. L. (1). Należy przy tym mieć na uwadze, że jak wynika z zebranego

w sprawie materiału dowodowego udzieli oni tych poręczeń w późniejszym czasie (żaden z nich nie brał udziału w spotkaniu, w trakcie którego doszło do podpisania tych umów), a przy tym brak jest jakichkolwiek dowodów, które miałyby wskazywać na to, że mieliby wówczas pozostawać w przekonaniu, że są to umowy warunkowe. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika również, aby strona powodowa zwróciła Ł. K. oraz jego poręczycielom weksle, po tym jak według jej twierdzeń miało się okazać, że umowy z 26 lutego 2013, których prawidłową realizację miały one zabezpieczać, miały nie dojść do skutku. Okoliczność ta dodatkowo świadczy o niewiarygodności twierdzeń powoda w tym zakresie. Przeciwno stanowisku powoda przemawia również treść zawartego pomiędzy powodem i Ł. K. 04 lutego 2013 porozumienia negocjacyjnego (k. 26). W jego § 3 strony uzgodniły warunki zawarcia nowych umów leasingu, które Ł. K. miał spełnić i żaden z nich nie dotyczył uiszczenia przez niego opłat wstępnych. Należy również mieć na uwadze, że w § 5 ust. 2 strony uzgodniły, że porozumienie to traciło moc w przypadku odmowy zawarcia nowych umów leasingowych przez stronę powodową w przypadku negatywnego wyniku weryfikacji zdolności Ł. K. do należytego ich wykonania, braku należytego współdziałania z jego strony, w tym nieprzedstawienie przez niego wymaganych dokumentów i informacji w określonych przez nią terminach, nie później jednak niż do 28 lutego 2013. Jak wynika z korespondencji mailowej stron, przed tym terminem Ł. K. spełnił te warunki, czego wynikiem było podjęcie przez stronę powodową pozytywnej decyzji „na te trzy umowy” (k. 340), a konsekwencją tego było umówienie się przez nie na podpisanie tych umów (k. 340v). Wymaga przy tym podkreślenia, że z żadnego z pism poprzedzających ich podpisanie nie wynika, aby strony rozważały ich zawarcie pod jakimkolwiek warunkiem zawieszającym, czy też rozwiązującym. W świetle powyższego, nie znajduje uzasadnienia stanowisko powoda, który – mimo złożenia przez niego podpisów na spornych umowach leasingowych – a tym samym oświadczeń woli o treści w tych dokumentach ujętej – twierdzi, że nie doszło do skutecznego ich zawarcia 26 lutego 2013. Umowa jest czynnością prawną wymagającą zgodnych oświadczeń woli stron, a oświadczenie woli jest przejawem tej woli wyrażającym zamiar strony wywołania określonych skutków prawnych. Nie można zatem próbować omijać wyraźnie wyrażoną wolę wtedy, gdy treść zawartej umowy staje się dla jednej ze stron niekorzystna, a pomiędzy stronami dochodzi do sporu o wykonanie tej umowy (vide wyrok Sądu Najwyższego z 02 grudnia 2010, sygn. akt I CSK 10/10, LEX numer 863588). Powoływanie się przez stronę powodową na zależny wyłącznie od jej uznania wynik jej wewnętrznej, znanej tylko jej i przez nią kształtowanej procedury weryfikacyjnej, jako niweczący skutek złożonych w ramach umów z 26 lutego 2013 oświadczeń woli, nie może zostać uznane za skuteczne.

Za chybiony uznać należało także zarzut, że do zawarcia tych umowy nie doszło wobec braku wymiany dokumentów. Zauważyć bowiem trzeba, iż w myśl postanowień umów leasingu z 26 lutego 2013, każda z nich została sporządzona w trzech jednakowych egzemplarzach, po jednym dla każdej ze stron (pkt 4 k. 200), a podpisy stron zostały złożone na wszystkich egzemplarzach przez każdą ze stron. Wobec tego brak było jakichkolwiek podstaw by oczekiwać wymiany dokumentów, o której mowa w treści art. 78 k.c., który nie znajdował w tym przypadku zastosowania.

Z okoliczności sprawy, a to zeznań świadków B. L. (2), M. J., przesłuchania pozwanego Ł. K. oraz dokumentów protokołów zdawczo-odbiorczych do umowy leasingu niewątpliwie wynika też, iż umowy z 26 lutego 2013 zostały zawarte w celu umorzenia wierzytelności wynikających z pierwotnych umów leasingowych, zawartych 10 grudnia 2010 i dotyczyły tego samego przedmiotu umów. Zgodnie z utrwalonymi poglądami doktryny i judykatury istotą odnowienia, unormowanego w art. 506 § 1 k.c. jest umorzenie istniejącego zobowiązania, przy czym strony muszą wyrazić zamiar umorzenia istniejącego zobowiązania (vide wyrok Sądu Najwyższego z 09 stycznia 2008, sygn. akt II CSK 407/07, LEX numer 462284). Zamiaru stron zawarcia umowy odnowienia nie można domniemywać, musi on być dostatecznie uzewnętrzniiony (vide wyrok Sądu Najwyższego z 10 marca 2004, sygn. akt IV CK 95/03, LEX numer 84431; wyrok Sądu Najwyższego z 09 listopada 2006, sygn. akt IV CSK 191/06, LEX numer 369173; wyrok Sądu Najwyższego z 09 stycznia 2008, sygn. akt II CSK 407/07, LEX numer 462284). A. novandi powinien więc wynikać z wyraźnego oświadczenia stron lub w sposób niewątpliwy z okoliczności sprawy. Jak już naprowadzano z okoliczności niniejszej sprawy wynika ponad wszelką wątpliwość, że przedmiotem nowych umów leasingowych było oddanie pozwanemu do używania i korzystania dokładnie tych samych urządzeń gastronomicznych, które zostały objęte pierwotnymi umowami leasingowymi. Potwierdził to zarówno pozwany Ł. K., jak i świadek M. J.. Nie ulega przy tym wątpliwości, że zobowiązanie miało zostać spełnione przez pozwanego już w ramach nowych umów i że taki był zamiar zawierających je stron. Oceny tej nie zmienia okoliczność, że pozwany ostatecznie umowy te wykonał

jedynie w niewielkiej części oraz, że złożył oświadczenie 27 maja 2014 wyrażające zgodę na sprzedaż tych urządzeń i ich rozliczenie w ramach umów z 2010. Pozwany w pismach i korespondencji stron z 2013, tak jak w toku niniejszego procesu, konsekwentnie twierdził i utrzymywał, iż strony są związane umowami z 2013, czego jednak powód nie chciał uwzględnić. Nie może więc dziwić, że chcąc pomniejszyć swoje należności wobec strony powodowej, pozwany ostatecznie 27 maja 2014 złożył oświadczenie takiej treści. Zdaniem Sądu nie świadczy to jednak o zmianie zamiaru, jaki towarzyszył stronom umów z 26 lutego 2013 w chwili ich zawarcia.

W świetle powyższych rozważań, na podstawie powołanych okoliczności i dowodów, w ocenie Sądu strony zawierając porozumienie 04 lutego 2013 oraz kolejne trzy umowy leasingu 26 lutego 2013, dążyły do tego, aby należności wynikające z pierwotnych umów leasingowych rozliczyć w ramach umów leasingowych zawartych 26 lutego 2013. Tym samym, nie ulega wątpliwości, iż strony, na podstawie skutecznie zawartych umów leasingowych z 26 lutego 2013 umorzyły zobowiązanie, wynikające z pierwotnych umów leasingowych z 2010 r., a pozwany miał je spełnić już w ramach umów z 26 lutego 2013.

Wobec powyższego, a więc umorzenia zobowiązania wynikającego w umów leasingu zawartych w 2010 r. powód nie miała podstaw do wypełnienia złożonego wraz z pozwem weksla, a tym samym nie może zasadnie domagać się od pozwanego w niniejszym postępowaniu zapłaty kwoty nim objętej. Okolicznością między stronami bezsporną było bowiem iż weksel ten zabezpieczał wykonanie umowy leasingu operacyjnego z 03 grudnia 2010. Stosunek podstawowy rozstrzyga bowiem o tym czy i w jakim zakresie istnieje po stronie dłużnika zobowiązanie wekslowe zaciągnięte wobec wierzyciela w celu zabezpieczenia wierzytelności cywilnej (por. uchwała Sądu Najwyższego z 07 stycznia 1967; op. cit.)

W związku z powyższym, powództwo podlegało oddaleniu (punkt II sentencji wyroku), zaś wydany w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 21 stycznia 2014 w sprawie o sygn. akt I Nc 833/13 uchyleniu, o czym na podstawie art. 496 k.p.c., orzeczono, jak w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c., na mocy którego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Zatem, z uwagi na oddalenie powództwa uznać należało, iż strona powoda przegrała niniejszy spór w całości. Na poniesione przez pozwanego Ł. K. koszty procesu składała się: kwota 3.600 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego (§ 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu Dz. U. z 2013 r., poz. 490 t.j. w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz. U. z 2018 r. poz. 265 t.j.), kwota 30 zł tytułem opłaty sądowej od złożonych zarzutów oraz 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. W konsekwencji powyższego, Sąd w punkcie III sentencji wyroku zasądził od powoda na rzecz pozwanego Ł. K. 3.647 zł tytułem kosztów procesu.